

καί (Ψ 483)

‘Αἴαν νείκει ἄριστε, κακοφραδές’

καί (Ψ 474)

‘Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; οὐδέ τί σε χροί
λαβραγόρην ἔμεναι’

5

καί (N 824)

‘Αἴαν ἄμαρτοεπές βουγᾶιε.’

καὶ τέλος ὁ Θερσίτης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος οὐ χολὸς οὐ φαλα- C
κρὸς οὐ κυρτὸς ἀλλ’ ἀκριτόμυθος λαιδορεῖται, τὸν δ’ Ἡφαι-
στον ἢ τεκοῦσα [καὶ] φιλοφρονουμένη προσηγόρευσεν ἀπὸ τῆς 10
χολότητος (Φ 331)

‘ὄρσεο κυλλοπόδιον, ἔμὸν τέκος.’

οὕτως Ὀμηρος καταγελά τῶν αἰσχυνομένων ἐπὶ χολότησιν ἢ
τυφλότησιν, οὔτε ψεκτὸν ἠγούμενος τὸ μὴ αἰσχρὸν οὔτ’ αἰσχρὸν
τὸ μὴ δι’ ἡμᾶς ἀλλ’ ἀπὸ τύχης γινόμενον. δύο δὴ περιγίγνε- 15
ται μεγάλα τοῖς τῶν ποιητῶν ἐπιμελῶς ἐθιζομένοις ἀκούειν,
τὸ μὲν εἰς μετριότητα, μηδενὶ τύχην ἐπαχθῶς καὶ ἀνοήτως
ὄνειδίζειν, τὸ δ’ εἰς μεγαλοφροσύνην, αὐτοὺς χρησαμένους
τύχαις μὴ ταπεινοῦσθαι μηδὲ διαταράττεσθαι, φέρειν δὲ πράως D
καὶ σκώμματα καὶ λαιδορίας καὶ γέλωτας, μάλιστα μὲν τὸ τοῦ 20
Φιλήμονος ἔχοντας πρόχειρον (fr. 23)

‘ἦδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερον

ἔστ’ ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν.’

ἂν δὲ φαίνηται τις ἐπιλήψεως δεόμενος, τῶν ἄμαρτημάτων
καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβανομένους, ὥσπερ ὁ τραγικὸς Ἀδραστος, 25
τοῦ Ἀλκμέωνος εἰπόντος πρὸς αὐτόν (Tr. adesp. 358)

‘ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενῆς ἔφυς’,

ἀπεκρίνατο

‘σὺ δ’ αὐτόχειρ γε μητρὸς ἢ σ’ ἐγείνατο.’